Усі дорослі спочатку були дітьми (мої роздуми над казкою А. де Сент-Екзюпері «Маленький принц»). 6 клас

«Всі дорослі спочатку були дітьми, тільки мало хто з них про це пам'ятає», — говорить у присвяті до своєї казки «Маленький принц» Антуан де Сент-Екзюпері. Цим вступом до дитячого твору письменник неначе підкреслює, що він адресує його не тільки дітям, але й дорослим. Тому не дивно, що, коли читаєш цю казку, складається враження постійного порівняння: ось так бачить події Малюк, а ось так — доросла людина. І ця відмінність вражає!

«Діти повинні бути дуже поблажливі до дорослих». — співчуває старшим малюк, і цим самим письменник запевняє, що дитяче бачення світу -- природніше, людяніше, отже, правильніше, ніж у дорослих, і що світ має бути зовсім не таким, яким його роблять дорослі люди. Особливо вражаючою та гострою подається у казці оцінка Маленьким принцом життєвих настанов різних типів дорослих, не пов'язаних між собою, бо живуть вони поодиноко на різних астероїдах. Я вважаю, що Сент-Екзюпері саме в такий спосіб вдалося розкрити глибини внутрішнього світу цих людей, оскільки їм не треба прикидатися кращими, бо вони живуть наодинці зі своєю совістю й переконаннями. Очима малюка ми неначе бачимо людство з усіма його проблемами, вадами: турецький астроном, у відкриття якого не повірили, бо «він був одягнений по-турецькому», ледар, що знівечив свою планету, тому що вважав: «... інколи якусь свою роботу можна й відкласти, од того нічого не трапиться». Знайомимося ми й з королем, для якого «головне — щоб поважали його авторитет», з пихатим честолюбцем, з пияком, якому соромно за згубну ваду. Бізнесмен із четвертої планети жадібно рахував зірки, «щоб бути багатим» (чи не безглуздо?).

«Дивні люди ці дорослі», — не розуміє їх малюк. Але, на щастя, зустрічаються йому й інші: ліхтарник з п'ятої планети, який «не смішний. Мабуть тому, що він не думає про себе». Старий географ викликає у Маленького принца (а через нього й у нас) повагу, він заявляє, що у планети Земля «гарна репутація».

Сент-Екзюпері подає портрет людства нашої планети, який складається з відповідної кількості знайомих нам жителів із попередніх планет. Так постає перед нами наша рідна Земля, сповнена, з погляду малюка, всілякого безглуздя: властолюбства, пихи, жадоби, пияцтва, душевної черствості. Нажаль, ті безглуздя мають силу, а все розумне, добре, гарне — слабке. Та дорослі не помічають безглуздя, усіляким «дурницям» надають великої ваги, а головного — краси природи і людських стосунків, правдивості, товариськості, щирості — не бачать і тому не визнають. Маленький принц переконує нас, що у житті могли б бути й інші стосунки, коли б люди намагалися «приручати» одне одного, налагоджувати між собою зв'язки, коли б вони сприймали світ не очима, а серцем.

«Добре бачить тільки серце, найголовнішого очам не видно», — вчить нас Маленький принц. Казка викликала у моїй душі цілий спалах почуттів, примусила замислитися над людськими вчинками і вадами. І хоч вона закінчується сумно, але залишає по собі не тільки сум, а й прагнення до прекрасного, світлого, чим наділяє людину дитинство. Цей зірковий світ важливо пронести через усе життя. Говорячи словами автора, «треба старанно берегти світильники: порив вітру може загасити їх ...».